

**רע"פ 7214/14 - המבוקשים: חיים שמאו, נילי שמאו נגד
המשיבה: עיריית תל אביב**

בבית המשפט העליון

רע"פ 7214/14

כבוד השופט ס' ג'וברاء

לפני:

1. חיים שמאו
2. נילי שמאו

נ ג ד

עיריית תל אביב

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו מיום 23.9.2014 בעפ"א 50012-04-14
שניתן על ידי כבוד השופט הבכיר צ' גורפינקל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' גורפינקל) בעפ"א 50012-04-14 מיום 23.9.2014, במסגרת נדחה ערעור המבוקשים על פסק דין של בית המשפט לעניינים מלאומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט נ' תבור) בתו"ב 1784/11 מיום 30.12.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבוקשים הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירה של שימוש חורג מהיתר, לפי סעיפים 145 ו-204(ב) לחוק התקנון והבנייה, התשכ"ה-1965 ותקנות התקנון והבנייה (עבודה ושימוש בטעונים היתר), התשכ"ז-1967 (להלן: עבירות שימוש חורג מהיתר). על פי הנטען בכתב האישום, המבוקשים – בעלי דירה בתל-אביב – הפכו דירה שבה מותר

עמוד 1

להשתמש לצרכי דירת מגורים בשלמות, לשתי דירות מגורים נפרדות.

3. בית המשפט לעניינים מקומיים, המבוקשים כפרו בעבודות כתוב האישום וטענו כי הדירה אינה מפוצלת. בית משפט לעניינים מקומיים הרשע את המבוקשים בעבורת שימוש חריג מהיתר, על סמך הראיות שהיו בפניו, וביניהן עדות של המהנדס מטעם המשיבה אשר העיד כי הדירה הייתה מחולקת באופן פיזי לשני חלקים נפרדים. כן הושת על כל אחד מהמבוקשים קנס בסך 27,000 ש"ח או 75 ימי מאסר תMORETO; התחייבות בת שנתיים להימנע מעבירה בה הורשו עכו עבירה של אי קיום צו; צו חדילה שימוש בנכס שאינו לפי היתר כדין; צו החזרת המצב לקדמותו על פי היתר; ואגירה. המבוקשים ערערו על פסק הדיון בבית המשפט המחויז, וחזרו על טענותיהם כי מדובר ביחידה אחת ולא שתיים, וכי מה שנבנה ללא היתר כבר פורק ונחרס. בית המשפט המחויז דחה את הערעור, וקבע כי לא עומדת בפניו מסכת ראיות חדשה, וכי בית משפט השלים היה מוסמך לקבוע על סמך עדותו של המהנדס כי הדירה פוצלה לשניים. על כן, בית המשפט המחויז לא מצא מקום להטערב בהכרעת הדיון של בית משפט לעניינים מקומיים. באשר לגזיר הדיון, בית המשפט המחויז לא התערב במצוות שניתנו ולא התערב בקנס שהוטל על המבוקש. אולם, לאחר שמדובר בשני בניין והדירה רשומה על שם שנייהם, בית המשפט המחויז מצא כי מדובר ביחידה כלכלית אחת, ולכן הפחית את הקנס שהוטל על המבוקש לסכום של 10,000 ש"ח.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשתה שלפני, מבוקשים המבוקשים מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז ולהורות על זכויות, או לחלופין להפחתת את הקנס שהותעת עליהם. בבקשתם, טוענים הם כי בית המשפט לעניינים מקומיים נשען על עובדות לא נכוןות, שכן ההוכחות מטעם הוגשו באיחור. לגיטם, בית המשפט לעניינים מקומיים הטעלים מכל העדויות שהיו להוכחת טענותיהם. עוד סבורים המבוקשים כי בית המשפט לעניינים מקומיים טעה כשגזר את הדיון על פי "רוח כלכלי", שכן לטענתם בפועל לא היה רוח כזה בעניינים. המבוקשים מוסיפים וטוענים כי בית המשפט לעניינים מקומיים החמיר בעונשם בשל כך שקבע מתחם ענישה מחמיר מדי. ומכל מקום, לעומתם, אחוריותה של המבוקשת פחותה לעומת מטרותיה של המבוקש ולכן הם סבורים כי העונש שלא צריך להיות נמוך יותר.

דין והכרעה

5. אין בידי לקלוט את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינים של המבוקשים כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות ערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חנוך חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנים שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקירה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחזין נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקורה לפני, בבקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו או מעליה שיקולי צדק שכאה, ועל כן המבוקשים לא הצבעו על עילתה המצדיקה דין ב"גלאול שלישי".

6. עיניים בבקשתה ובפסק הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחויז ואני סבור כי אין מקום להטערב בהם. על אף טענותיהם, המבוקשים לא העלו בבקשתם טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בבקשתם עניינה בנסיבות הפרטניות של מקירה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנسبות המקירה. יתרה מכך, עיקר בבקשתם היא כי אתערב במצבאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים לאחר שמיעת

העדויות. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, כלל, במקרים מסווג זה (ראו למשל: ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני עצמה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט לעניינים מקומיים, אף על רקע טענות המבקרים, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית המשפט לעניינים מקומיים והן בית המשפט המחוזי בחנו בזירות את מכלול הריאות, ביניהם עדות המהנדס מטעם המשיבה אשר קבע כי הדירה פוצלה לשניים, והגיעו למסקנה מבוססת ומנומקת היבט כי הדירה אכן חולקה באופן פיזי לשתי יחידות נפרדות.

7. כאמור, טענותיהם של המבקרים נוגעות גם לחומרת העונש. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקומות עילה לממן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת מדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאל נ' מדינת ישראל (24.3.1997); בר"ע 2853 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותן מקרים. מעיוון בפסקה הקיימת במקרים דומים בניסיבותם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה מדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 342, 1998). יתר על כן, ולמעלה מן הצורך, אני רואה מקום להתערב באשר לקנס שהושת על המבקרים, שכן סבור כי לא מדובר בסכום גבוה, וכי בית המשפט לעניינים מקומיים כבר התחשב במבקרים ולא מצה עם את הדיון, וכך גם בית המשפט המחוזי עת הפחיתה את סכום הקנס שהוטל על המבקרים. הסכום נמוך בעניין מיוחד בהתחשב בכך שבמספר ביקורות מטעם המשיבה הדירה המשיכה להיות מפוצלת לשניים והשימוש בה באופן זה ממשך. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשה רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, י"ב בחשוון תשע"ה (5.11.2014).

שפט